

ЗНАЧЕННЯ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

С.П. Ланська аспір.

Донецький національний університет

Безперервна освіта – це послідовний процес засвоєння знань, умінь і навичок в діючій системі закладів, установ освіти та самоосвіти, що забезпечує поступовий розвиток потенціалу та всебічне збагачення особистості протягом життя.

Концепція безперервної освіти, яка була вперше була висунута ЮНЕСКО у 1972 р., стала однією з ключових ідей на межі ХХ-ХХІ ст. Безперервна освіта є однією зі складових Лісабонської стратегії Європейського Союзу, яка визначає пріоритети економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності та суспільного розвитку [1].

В Україні концепція безперервної освіти знайшла своє відображення у Національній доктрині розвитку освіти, що була затверджена Указом Президента України у 2002 р. У Доктрині зазначено, що державна політика стосовно безперервної освіти проводиться з урахуванням світових тенденцій розвитку освіти протягом життя, соціально-економічних, технологічних та соціокультурних змін [сайт ВРУ].

Демографічні проблеми, що притаманні Україні, обумовлюють зменшення національного людського капіталу, який є рушійною силою розвитку держави. Низький рівень народжуваності, низькі показники тривалості життя, старіння населення призводять до серйозних демографічних втрат, зменшення частки осіб молодшого віку у структурі населення та збільшення демографічного навантаження на працездатне населення.

Водночас темпи науково-технічного прогресу, перехід суспільства до інформаційного етапу розвитку, широке застосування інноваційних технологій, зростаюча конкуренція між підприємствами вимагає постійного економічного розвитку України, що зумовлює необхідність безперервно розвивати виробництво на всіх рівнях. Отже, головним для кожної країни є підвищення власного рівня виробництва на макрорівні (ВВП) чи, якнайменше, його утримання. Це відбувається в умовах стрімкого розвитку технологій та одночасного зменшення чисельності людських ресурсів (зокрема, працездатної їх частини).

Таким чином, особливої актуальності набувають питання якісної підготовки кваліфікованої робочої сили для майбутніх потреб виробництва. Підвищення ефективності виробництва стане можливим за рахунок не кількісного, а якісного збагачення людської складової виробничого процесу. Тобто постійно зростатимуть вимоги до працівників, їх професійних навичок, досвіду, рівня освіти, здатності оволодіння новими технологіями, оскільки розвиток людини, збагачення її знань призводить до зростання конкурентоспро-

можності не лише самого працівника, але й всього підприємства. Кваліфіковані працівники, які спроможні вирішувати складні виробничі завдання, є головною складовою економічного зростання країни, підвищення конкурентоспроможності та ефективності вітчизняного виробництва.

Отже, найбільшу зацікавленість у розвитку кожної людини мають саме підприємства. У майбутньому на тлі скорочення чисельності населення ця тенденція набуватиме все більшого значення. Тому виникає об'єктивна необхідність створення умов для реалізації можливостей кожного працівника, сприяння збагаченню його знань за рахунок власних ресурсів підприємства. Це обумовлює актуальність ефективного функціонування на кожному підприємстві власної системи розвитку персоналу та вимагає розробки і реалізації відповідної кадрової політики, яка здатна забезпечити ефективне використання людського потенціалу та його постійне вдосконалення. У зв'язку з цим зростають вимоги до систем розвитку персоналу на внутрішньофірмовому ринку праці, а отже процес навчання працівників має набути головної характеристики – безперервності.

Література:

1. Офіційний сайт Європейського Союзу [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://europa.eu/scadplus/leg/en/cha/c11097.htm>

2. Указ Президента України Про Національну доктрину розвитку освіти від 17.04.2002 № 347/2002 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=347%2F2002>

КОМПЛЕКСНА СИСТЕМА ВИКОРИСТАННЯ ЕНЕРГОМІСТКИХ ВІДХОДІВ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ

О.В. Кошман аспір.

Сумський державний університет

Основні причини, що спричинили екологічну кризову ситуацію в Україні це природо ресурсна та енергомістка структура економіки. Нажаль, вона викликала не тільки значне забруднення навколишнього природного середовища, а й масштабне вичерпання багатьох видів природних ресурсів. Усе це призвело до надмірної токсикації навколишнього природного середовища по всій території нашої держави і як наслідок негативний вплив на здоров'я населення України.

Поступовий перехід до комплексного й ресурсозберігаючого виробництва, дозволить значно знизити навантаження на навколишнє природне середовище, особливо це стосується на регіональному рівні. Сучасні технології,